Atsız

TARİH, KÜLTÜR ve KAHRAMANLAR

(Makaleler-2)

ÖTÜKEN

İçindekiler

Açıklama 7
Sunuş 9

I
Türk Tarihi Hakkında

Tarih Şuuru/ *Orkun*, 20 Nisan 1951 Sayı: 29 13
Telkin ve Propaganda/ *Gözlem*, 3 Nisan 1969 22
Edirne Mebusu Şeref Beye Cevap/ *Orhun*, 20 Şubat 1934, Sayı:4 26
Türk Ordusunun İftihar Levhası/ *Orhun*, 1934, Sayı: 6 45
Millî Mukaddesat Düşmanları/ *Altın Işık*, 21 Ocak 1947, Sayı: 2 55
23 Mayıs (1040) ve 3 Mayıs (1944)/(22/23.4.1975), *Ötüken*, 1975, S: 5 63
Türk Tarihinde "Eylül"/ *Ötüken*, 1975, Sayı: 9 67
Navarin Baskını (20 Ekim 1827)/ (7 Ekim 1975), *Ötüken*, 1975, S: 10 73
İki Şanlı Yıl Dönümü/ *Orkun*, 1943, Sayı: 12 75
26 Ağustos (1071) ve 30 Ağustos (1922)/ 12.8.1975, *Ötüken*,1975, S:8 77
Türk Ordusuna Karşı Donkişotlar/(7 Mayıs 1971), *Ötüken*, 1971, S:5 79
3 Mayıs 1944/(11 Nisan 1973), *Ötüken*, 1973, Sayı: 5 84
Bizim Günümüz/ *Ötüken*, 15 Mayıs 1965, 17. Sayı. 89
Türk Tarihinde Yabancı Kanlıların İhanet Serisi/Orhun, 1950, S:1-4; 6-7; 10-12 92
Kazakistan'da Bulunan Mezar/(21 Kasım 1970), *Ötüken*, 1970, S: 12 97
"Altın Elbiseli Adam" Hakkında Yeni Bilgiler/ *Ötüken*, 1973, Sayı:6 101
İstanbul'un Fethi Yılına Ait Bir Mezar Taşı/ *Orhun*, 1934, Sayı: 8 105

II
Dil ve Kültür Meseleleri

Atalarımızdan Kalan Eserleri Yıkmak Vatana İhanettir/*Kopuz*, 15 Ağustos 1939, Cilt: 1, Sayı: 5 109
Edebî Dil/(1 Aralık 1968), *Ötüken*, 1968, Sayı: 12 112
Dilimizi Türkleştirmek İçin Amelî Yollar/ *Çınaraltı*, 1941, Sayı: 5 116
Türkçülere Birinci Teklif/ *Orkun*, 1950, Sayı: 2 123
Türkçülere İkinci Teklif/ *Orkun*, 1950, Sayı: 3 124
Türkçülere Üçüncü Teklif/ *Orkun*, 1950, Sayı: 4 125
Türkçülere Dördüncü Teklif/ *Orkun*, 1950, Sayı: 5 126
X Meselesi/ *Orhun*, 1934, Sayı: 3 128

III
Kahramanlar ve Büyük Adamlar

Cihan Tarihinin En Büyük Kahramanı Kürşad/ *Kopuz*, 1939, Sayı: 3 133
En Büyük Türk Kahramanı Kürşad/ *Kür Şad*, 1947, Sayı: 1 139
Büyük Bir Türkçünün Hatırasının Kutlanması/ *Orhun*, 1934, Sayı: 7 142
Ziya Gökalp/ *Orkun*, 1962, Sayı: 1 144
Mehmet Âkif/ *Kızılelma*, 1947, Sayı: 9 149
Rıza Nur/ *Çınaraltı*, 19 Eylül 1942, Sayı: 52 151
Dr. Hasan Ferit Cansever/ *Ötüken*, 1970, Sayı: 6 156
Zeki Velidi Togan'n Tarihçiliği/ *Ötüken*, 1971, Sayı: 11 160
Prof. Fındıkoğlu Ziyaeddin Fahri/ *Ötüken*, Kasım 1974, Sayı: 12 164
M. Sadık Aran ve Tahsin Demiray/ *Ötüken*, S: 92; 27 Temmuz 1971 167
Profesör Caferoğlu Ahmet/ *Ötüken*, Ocak 1975, Sayı: 2 176
Nejdet Sançar (1910-1975)/ *Ötüken*, 11 Mart 1975, Sayı: 3 179
Türk Büyüklerine Saygı/ *Ötüken*, Eylül 1972, Sayı: 105 181
Kim Millî Kahramandır?/(11 Mart 1974), *Ötüken*, 1974, Sayı: 3 187
Gurbetteki Mazlumlar/*Ötüken*, 1 Şubat 1974, Sayı: 1 190
Mecburî Gurbette Yaşayanlar/Ötüken, 1970, Sayı: 9 192

Açıklama

TÜRK ÜLKÜSÜ kitabının 1966 Yılı'ndaki ikinci basımında, o gün artık kimseyi ilgilendirmeyecek türden bâzı polemikler bizzat ATSIZ tarafından çıkarılmışdı. Bugün, aradan yaklaşık 40 sene daha geçdikden sonra *Makaleler I-II-III-IV* adlı kitaplardaki bâzı metinlerin ve o metinlerde sözkonusu edilen şahısların da okuyuculara artık birşey ifâde etmeyeceği düşüncesiyle birkaç makâlenin daha çıkarılması karârına varıldı. Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için ben şahsen bu ayıklama işlemine katılmayarak sâdece sonunda yapılan elemeye mutâbakatımı bildirmekle yetindim. Bu gözden geçirme işini, meselelere vâkıf ve fevkalâde titiz bir başka arkadaş üstlendi.

Yağmur Atsız

Sunuş

Atsız Hoca'nın *Türk Ülküsü* kitabı ile *Makaleler-I-II-III-IV* serisinde toplanmış olan yazılarının hepsi birden "makalelerden yapılmış derlemeler" olarak ele alındı ve yeniden tasnif edildi. Makalelerdeki konu itibarıyla mevcut olan dağınıklık ortadan kaldırıldı. Bu maksatla, *Türk Ülküsü* kitabına alınmış olan makaleler genellikle yerlerinde bırakıldı; hatta bu kitabın ilk basımında bulunan birkaç makale de göz önüne alınıp değerlendirilmek üzere yaptığımız yeni düzenlemede uygun görülen bölümlere dâhil edildi.

Bu tasnif ve ayıklama esnasında, birçok makalenin değişik kitaplarda tekrarlanmış olduğu görüldü; bir kısım makalelerin bugünkü nesiller için bir anlamının kalmadığı; bir kısım makalelerin ise yazıldığı tarihteki polemiklerin etkisiyle kaleme alınmış olup bugün Atsız Hoca'nın temel düşüncelerini aksettiren esaslı makalelerinin arasında yer almasının uygun bulunmadığı görüldü. Bunlar çıkarılıp kalanlar tasnif edildikten sonra, bize göre Atsız Hoca'nın temsil ve telkin ettiği ülkünün özü, yayınlanmış kitaplarıyla bu makale seçmelerinde okuyucuya bir düzen içerisinde aktarılmış oldu.

Böylece, bahsi geçen beş kitap *"Türk Ülküsü"*, *"Turancılık, Millî Değerler ve Gençlik"*, *"Tarih, Kültür ve Kahramanlar"* adlarıyla üç kitaba, bu kitaplar içinde de muhtelif ana başlıklar taşıyan bölümlere ayrıldı. Hatta bir kısım makaleler muhtevaları sebebiyle öylesi uygun olduğundan Atsız Bey'in *Türk Edebiyatı Tarihi* adlı kitabına alındı.

Bu tasnif ve ayıklama hususunda bize anlayış ve nezaket göstererek izin veren Yağmur Atsız Beğ'e çok teşekkür ediyoruz.

Maksadımız Atsız Hoca'nın Türk nesillerince tanınması ve onun temsil ettiği Türkçülük ülküsünün anlaşılmasıdır.

Onun istediği gibi yüksek ahlaklı, yüksek ülkülerle dolu yiğit nesiller yetişmesi dileğiyle…

Ötüken Neşriyat

-I-
TÜRK TARİHİ HAKKıNDA

Tarih Şuuru

"TARİH ŞUURU", milletlerin hafızasıdır. Hafıza nasıl, fert olarak insanların en küçükleriyle ihtiyarlarında bulunmazsa, milletlerin de henüz çocuk sayılabilecek kadar genç yani "kurulmamış" olanlarıyla ihtiyarlarında yani inkıraza mahkûm olacak kadar çürüyenlerinde bulunmaz.

Millet haline gelmemiş olan insan topluluğu fertlerin bebeklik haline benzer. Yaşamak kabiliyeti varsa, bir takım buhranlar geçirmekle beraber büyüyüp gelişecek, "millet" olacaktır. Bebekte bir hafıza ve şuur olmadığı gibi henüz millet haline gelmemiş olan toplulukta da bir tarih şuuru bulunmaz. Bir bebek, annesinden çalınabilir. Kendisine süt ve yiyecek verildikçe bebek için bunun ehemmiyeti yoktur. Henüz millet haline gelmemiş bir topluluğun başına da yabancı ve düşman bir kuvvet geçebilir. Eski hayatı devam edip yiyecek buldukça o topluluk için de bunun değeri ve manası olamaz.

Fakat yedi yaşına gelmiş bir çocuğu annesinden ayırmak kolay değildir. Kendisine daha iyi şartlar hazırlansa bile o çocuk, öz annesini arar. Onu geçici bir zaman için avundurmak belki kabildir. Hattâ kendisine iyi oyuncaklar verildiği müddetçe bu çalınmış çocuk, asıl annesini hakikaten de unutmuş olabilir. Fakat annesini

ilk gördüğü, bulduğu anda bütün oyuncakları ve nimetleri teperek annesine döneceği tabiîdir.

Millet haline geldikten sonra de milletlerin başına yabancı kuvvetlerin geçmesi güçleşir. Vaitlere veya cebirle buna razı olan milletler bile ilk fırsatta, tıpkı anasına dönen çocuk gibi, istiklâline, millî benliğine dönecektir. Çünkü onda artık millî hafıza, yani tarih şuuru teşekkül etmiştir.

Tarih şuuru, milletlerin hareket hatlarını tayine yarayan bir millî savunma silâhıdır. Hangi milletten düşmanlık gelmiştir? Hangi rejim faydalı veya tehlikelidir? Ne türlü şahıslar iyilik ve kötülük edebilir? İşte bütün bunların cevabını tarih şuuru verir.

Olgun bir insana bir takım zehirlerle muvakkaten hafızası kaybettirildiği gibi, milletlere de, milletlerin zehiri olan propaganda, telkin ve iftira ile tarih şuurunu bir müddet kaybettirmek kabildir. Fakat olgun millet kendisini çabuk toplar. Yalan propagandanın tesiri giderilir. Hakikat meydana çıkar.

Türk milleti, aşağı yukarı 3000 yıllık mazisine rağmen çok denecek kadar genç milletlerdendir. Büyük medeniyetler kurmuş olmasına rağmen genç millet olmanın iki mühim vasfını taşımaktadır:

1- Dili henüz kesin şeklini almış değildir.

2- Birinci sınıf insanlar yetiştirmiş olmasına rağmen halkının bir kısmı henüz göçebedir.

Çok genç olan, bu yüzden tarih şuuru olgunlaşamayan Türk milletine, bu şuuru tamamiyle kaybettirmek için düşmanları tarafından yapılan telkinler, yani zehir sunmalar pek çoktur. Millî şuuruna tam mânası ile hâkim bir Türk milletinin, kendi varlığı içinde o varlığı, düşman ve yabancı unsurları asla yaşatmayacağını bilen "yabancı zümreler", millî şuuruna afyon içirmek için elle-

rinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Ecdadı ve kanı ile bu toprağa bağlı olan normal bir insan, şahsî düşünceleri ne olursa olsun, topluluktan ne derece ayrı düşünürse düşünsün, nihayet fedakârlık edemeyeceği bazı sınırlara, mukaddes bildiği değerlere maliktir. Böyle bir insan yurt topraklarından en küçük parçayı bile yabancılara bırakmayı düşünemez. Bir takım dolambaçlı yollarla, harpsiz, milletin mukaddes tanıdığı şeylerin aleyhinde bulunamaz. Tarihî düşmanımız olan milletlerle, hele o milletlerin aleyhimizdeki ihtirasları malûmken, dost olmaktan bahsedemez. Her ne sebeple olursa olsun, milletimiz üzerinde yabancı bir devletin hâkimiyetini aklına bile getiremez. Getirirse ya anormal bir çılgındır, ya satılmış bir haindir veya bizden olmayan bir yabancıdır. Bunların üçü de bir kapıya çıkar.

İstanbulda "*Vatan*" gibi mukaddes bir ad taşıyan gündelik bir gazete çıkmakta ve bu gazetenin başyazılarını "Ahmet Emin Yalman" diye Türk ve Müslüman ismi taşıyan bir adam yazmaktadır. Birçok saf Türk okuyucular bu adamı Türk sanmakta ve bazan makûl ve doğru yazılar yazdığı için ona inanmaktadırlar.

Esefle söyleyelim ki Ahmet Emin Yalman, Türk ve Müslüman değildir. Bu vatan ve bu milletle ilgisi yalnız Türk pasaportu taşımaktan ve Türk tebaası olmaktan ibarettir. Ahmet Emin Yalman "Yahudi Dönmesi" yahut "Selanik Dönmesi" denilen ve on-yedinci asrın sonlarına doğru Sabatay Sevi adında maceraperest ve serseri bir Yahudi tarafından kurulan gizli bir ırkî-dinî cemaate mensuptur. Mesihlik iddia eden ve mucize göstermek dâvasında bulunan bu çılgın Yahudi, Türk Padişahı Dördüncü Avcı Sultan Mehmed tarafından huzuruna çağrılmış ve: "*Seni kurşuna dizdireceğim. Ölmemek mucizesini göster de hepimiz birden sana inanalım*" hitabını alınca bütün

Yahudilere has korkaklıkla padişahın ayaklarına kapanarak Müslüman olmuştur.

Canını kurtarmak için yalandan Müslüman olup Mehmet adını alan bu münafık Yahudi, güya bütün Yahudileri de Müslüman etmek gibi yüksek ve dinî bir vazifeyi üzerine alarak Türkiye'nin türlü bölgelerinde dolaşmış ve son yüzyılların bütün sahte peygamberleri gibi rasputinizm ahlâksızlığına da saparak bugün kısaca "Dönme" dediğimiz cemaatin temellerini atmıştır.

Sabatay Sevi öldüğü zaman Selanik'te 200 Yahudi ailesi onun bu gizli dinine girmiş bulunuyordu. Dışarıya karşı gayet kapalı olan bu cemaat sıkı bir dayanışma ile günümüze kadar gelmiştir.

Bunlar yalnız kendi aralarında evlenirler. Zahirî Müslüman isimlerinden başka gizli Yahudi adları taşırlar. Müslümanlarınkinden farklı olarak Yahudiler tarzında sünnet edilirler. Ölülerini ayrı mezarlara gömer ve mezar başında gizli Yahudi âyini yaparlar.

Dönmeler kendi aralarında "Hadibeyler", "Karakaşlar", "Kapancılar" adında üç kola ve âdeta üç oymağa ayrılırlar ki bu, onların hiyerarşisidir. Kendilerine mahsus bayramları vardır. Bu bayramlardan 22 Martta yapılan "Kuzu Bayramı" yahut "Dört Gönül Bayramı" en korkuncudur. Dönmeliğin iç yüzünü anlatan ve İbrahim Alâettin tarafından yazılan *Sabatay Sevi* adlı kitapta (s. 64-65) bu bayram şöyle anlatılıyor:

> *"Bu kuzu bayramı hakkında Sabatay zümresi mensuplarından Kârakaşzade Rüştü, 1924 tarihinde Vakit gazetesi muharririne şu izahatı vermişti:*
>
> *Kuzu bayramı 22 adar(Mart)da yapılır. Bu bayram geceye mahsustur. Ve her sene kuzu eti ilk defa bu bayram münasebetiyle ve hususî merasimle yenir. Bu merasimde en aşağı ikisi erkek, ikisi kadın olmak şartiyle evli dört kişinin*

bulunması lâzımdır. Kuzu ziyafetinde bulunacakların sayısı iki cinse mensup evli çiftlerin artırılması şartı ile istenildiği kadar çoğaltılabilir. Kadınlar iyi giyinmiş ve elmaslarıyla süslenmiş oldukları halde sofra hizmetinde bulunurlar. Yemekten sonra biraz eğlenilir ve muayyen zamanda ışıklar söndürülerek karanlıkta kalınır... Bu bayram vesilesiyle doğacak çocuklar bir nevi kutsiyeti haiz tanınırlar. Ona Dört Gönül Bayramı adı verilir."

İşte bugün Türk basınının kodamanlarından olan ve bütün millî meseleler hakkında fikirler beyan eden, Türklük-Müslümanlık dâvasının her safhasına karışan, Başbakan Adnan Menderes gibi aşağı yukarı müttefikan sevilen bir devlet adamını, irticayı korumakla suçlandıran adam bu cemaate mensuptur.

Deniz Binbaşısı İstanbullu merhum Mehmet Nail Beğin oğlu, Deniz Kolağası (Önyüzbaşısı) Dorullu Merhum Hüseyin Efendi'nin torunu olan beni ve kardeşim Nejdet Sançar'ı, yani bu toprağa ve ırka atalar, dedeler kanı ve hâtırasıyla bağlı insanları, "millî varlığımızın temellerini kundaklamakla" suçlandıran adam budur: Selânikli Ahmet Emin Yalman!

Millî menfaati o yolda gördükleri için "devletin başında hâlis Türkler bulunmalıdır" diyen milliyetçileri "ırkçılar, nazistler" diye gözden düşürmeğe, onları âdeta vatan haini gibi göstermeğe yeltenen adam bu gizli Yahudi ırkçısı Ahmet Emindir.

Millî meseleleri konuşuyormuş gibi gözükerek memlekette tahrikât yapan ve nihayet bu yüzden aleyhinde takibata başlanan, başbakana: "Allah onunla dost olmaktan beni korusun" dedirten bu Ahmet Emin'i, Yahudiliğine bağışlayarak mazur görebilirdik.

Fakat biz onun mazisini de biliyoruz. Bir zamanlar Türkiye'nin Amerikan mandasına girmesini istediğini,

doğu illerimizden bazılarını Ermenilere vermek teklifinde bulunduğunu, Türkiye'deki azınlıkları gücendirir diye "Türk" adını taşımayıp "Osmanlı" kelimesini kullanmamız gerektiğini, Ruslara teminat vererek onlarla anlaşmamızın büyük bir siyasî şart olduğunu hiç sıkılmadan, utanmadan yazdığını da biliyoruz. Daha dün denecek kadar yakın bir geçmişte komünist Nâzım Hikmet'in büyük bir vatanperver olduğunu yazması gibi vicdan hâilelerini bir tarafa bırakarak eski yazılarından parçalar alalım:

> *"Umumî surette istiklâl istemekten ibaret bir kanaati, biz, canlı ve müsbet addetmeyeceğiz (27 Ağustos 1919)."*
>
> *"Bir çokları bizimle insanî nokta-i nazardan iştigal edecek ve sonra kendi kendine çekilecek bir devlet bulunamaz, bu bir hayaldir diyorlar. Biz iddia ediyoruz ki böyle bir devlet vardır ve Amerika'dır. Bir kısmımız istiklâl diyerek natıkaperdazlık ve avamperestlik ediyoruz (15 Eylül 1919)."*
>
> *"Bizim de, Ermeni meselesi hakkında bütün alâkadarlar için şayan-ı kabul ve devamlı bir tarz-ı tesviye aramaya başlamamız muvafık olur... Arazi meselesindeki ifratkârlıklar bize şimdiye kadar pek pahalıya mal olmuştur. Unutmamalıyız ki Girit adasının bir noktasına bir Osmanlı bayrağı rekzedilmesinde ısrar etmemiz yüzünden Balkan İttifakı ve Balkan Harbi vücuda geldi. Ermeni meselesinde iki tarafın nokta-i nazarını telif ederek devamlı bir tarz-ı tesviye aramalıyız. Bulduğumuz tarz-ı tesviye parlak mahiyeti haiz olmamalıdır. Pazarlık şeklinde işe girişerek azdan başlayacak ve adım adım geri çekilecek olursak mutlaka biz ziyan ederiz. Evvelâ şurasını itiraf etmek lâzımdır ki, Ermeni Cumhuriyeti bizim memleketimizdeki Ermenileri istiab edemez. Ermenileri millî bir yurt sahibi etmek ve Ermeni meselesiyle buna merbut entrika ve gürültülerden ilelebet kurtulmak için*

mutlaka Ermeni Cumhuriyetine biraz arazi ilâve etmek lâzımdır (4 Ağustos 1919)."

"Tâbiiyet ifade için "Osmanlı" yerine "Türk" kelimesini kullanmanın pek çok mahzurları vardır. Bu gibi kelimelerin ezhân-ı umumiyede teessüs etmiş olan mânâları, birdenbire değiştirilemez. "Türk" kelimesine biz şu mânâyı veriyoruz demek maksadı temin etmez. Türk kelimesinin mânâsı ne kadar tevsi edilse bunun için "Türkçe" söyleyen Müslüman mefhumundan başka bir şey sıkıştırılamaz. Devlet, bir Türk devleti olursa milyonlarca Kürdün her tarafta ayrı bir uzviyet teşkil etmesi lâzım gelir ki, buna gerek Türklerin ve gerek Kürtlerin ekseriyeti muarızdır. Bundan başka harbden sonra vâsî miktarda muhaceret vuku bulacak. İktisadî sebepler muhtelif Avrupa memleketlerinden milyonlarca insanın harice muhaceretini intaç edecektir. Bundan başka bir takım siyasî buhranların da önüne geçmek mümkün olamayacak, siyasî esbâb tesiriyle kendi kendilerine ikinci bir vatan aramaya mecbur kalanlar pek çok olacaktır. Anadolu gibi nüfusu az, zengin bir memleketin bunlardan mühim bir kısmını cezbetmemesine ihtimal yoktur. Bu ecnebileri Amerika'da yapıldığı gibi, Osmanlılık kapısından siyasî hayatımıza sokmaktan ve sonra harsî Türk tesirlerine mâruz bırakmaktan başka, bizim için hiçbir çare-i necat yoktur. Hariçten geleceği muhakkak olan büyük miktarda ecnebileri temsile imkân tehiye edilmemesi Türklerin Anadolu'daki mevcudiyetine halel verebilir (29 Ekim 1919)."

"Ruslar kimseyi tehdit etmek istemiyorlar. Fakat kendi emniyetleri hakkında son derece hassas, âdeta vehham bulunuyorlar. Memleketlerini yeniden tamir etmeğe, teçhiz etmeğe ve henüz gelişmemiş kaynakları işletmeğe koyulmazdan evvel kendi muhitlerinde emniyet ve asayiş hüküm sürdüğüne kani olmak istiyorlar.

Kendi hesabımıza Ruslara bu kanaati, bu emniyeti vermek ve çok iyi imtihanlardan geçen Rus-Türk dostluğunun

güzel ananelerini yeniden canlandırmağa çalışmak, millî siyasetimizin ihmal edemeyeceği bir hedeftir.

Çok şükür ki Moskova'da bu gayeyi tamamiyle kavrayan, yeni Rusya'yı tanıyan, seven, dilini bilen, çok anlayışlı bir elçimiz vardır. Gazetelerimiz ve hepimiz ona destek olacak surette hareket edersek; iyi komşu, güvenilecek dost ve hariçte kendi hesabına emniyetten başka bir şey aramayan bir millet olduğumuzu Ruslara inandırmak güç olmaz, karşılıklı vehimlerin hakikati boğacak bir sis tabakası yaratmasını böylece önlemiş oluruz.

Rus insanı da, Türk insanı da iyi insanlardır. Çok bela görmüşlerdir. İyiliğe susamışlardır. Anlaşma ve iş işbirliği yolundaki tecrübeleri, kendi hesaplarına da, insanlık hesabına da mükemmel neticeler vermiştir. Tarihî hataları tekrar etmemek ve iyi tecrübelerden lâzım gelen dersleri almak; iki taraf için de tabiî bir vazifedir (27 Nisan 1944)."

Bütün bunlar kendisine gösterildikten sonra bile, Ahmet Emin'in, hiçbir şey olmamış gibi, yurtseverlik dersi vermekte devam edeceğine eminim. Fakat acaba, bunları gördükten sonra, Ahmet Emin'in şahsında doğru görüşlü bir memleket evladı (!) bulduklarını sanan bazı Türk gençleri ne yapacaklardır? Ahmet Emin'le ağız birliği ederek ötede beride bana sövdükleri için pişmanlık duymak faziletini gösterecekler mi, yoksa Türk vatanını ve istiklâlini peşkeş çeken o "Dönek Dönme" ile aynı safta kalmakta devam mı edecekler?

Ben vaktiyle resmî ağızlardan bile vatan hainliği iftirasına uğrarken perdenin arkasında veya önünde yine aynı devşirme ruhu ile cemaatlerinin karakterini yukarda kısaca anlattığım aynı dönmelik vardı. Dönmeliğin basındaki mümessili bugün Ahmet Emin'dir. Onun maksadı: Aşağı yukarı yirmi bin kişilik gizli yahudi dönmesi cemaatinin Türkiye'ye manen, iktisaden ve belki de mad-

deten hâkim olmasıdır. Bu gayeye doğru plânlı bir şekilde ilerlemektedirler. Bugün hepsi refah içindedir. Aralarından birçoğu profesör, öğretmen, gazeteci, doktor ve avukattır. Çoğu zengin tüccardır ve ticarethanelerinde yalnız kendi ırkından insanlar çalışmaktadır. 1943'te aralarında verdikleri karar gereğince Türkiye'nin şimdilik yüksek kültür mevkilerini işgale uğraşmaktadırlar. İçlerinde askerî doktor vardır, fakat harp sınıfından subay yoktur.

Ahmet Emin'in mütemadiyen dönmesi, menfaat rüzgârlarına uymak içindir. Daima daha zengin, daha yüksek mevkide olmak için cemaat kanunları gereğince bunlar mubahtır. Benim aleyhimde yazması, sırf millî tarih şuurunu uyandıracak bir iki yazı yazdığım içindir. Kandırdıkları ve kendilerine uydurdukları bazı gafillerle birlikte Türkçülüğe ye mukaddesata karşı dönmelerin açtığı savaş, onlar için Türklük arasında erimemek, Yahudi dönmesi cemaatini korumak davasıdır, Bunu açıkça söylemek imkânına mâlik olmadıklarından dolayı daima dolambaçlı yollardan gidiyorlar ye devrin geçer akçası ne ise onu kullanmaktan geri kalmıyorlar.

Türk vatanında Ahmet Emin gibi bir "Yahudi dönmesi" benim gibi bir "Türk"ü millî varlığın temellerini kundaklamakla suçlandırıyor!

Baht utansın!

Orkun, 20 Nisan 1951 Sayı: 29